

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק י"ב

קונטרס 852

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $75 \times 354 \times 10$

שוה: 265,500 שעות תורה בנגלה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

מבוסס על 10 שעות לימוד תורה ביום

[למעשה החשבון של 75 שנה מתייחס ל 24 שעות ביממה]

ומעת נעשה חשבון, אם יהודי יתמיד בלימוד של שעה אחת בשבת במשך 52 שבתות בשנה לאורך 70 שנה

יצא אם כך, שבשבועים שנות חיים של אדם, יעלה החשבון ל: $70 \times 52 \times 265,500 = 966,240,000$

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון כמעט למיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזוהר הקדוש נגאל במהרה. מבוסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) לחשבון 52 שבתות בשנה

עכשיו תבינו אם אתם מוכנה רק ליהודי אחד שילמוד שעה בזוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה שיצטבר ב 111 דורותא בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים** למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה:

סך הכל שעות התורה: $48,828,125 \times 996,240,000 = 47,179,687,500,000,000$ שעות,

כלומר כ- 47 מיליון מיליארדי [ביליון] שעות תורה.

וכל הזכות העצום מוכחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* כיון שנתרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן שמוזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתר יש מקום ל 111 דורות

** הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1,953,125	x5	9	3,125	x5	5	5	x5	1
9,765,625	x5	10	15,625	x5	6	25	x5	2
48,828,125	x5	11	78,125	x5	7	125	x5	3
			390,625	x5	8	625	x5	4

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חשבון מדויק של זכות הזוהר הקדוש ליהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד זוהר שעה אחת ביום

הידעת!!! - לְשׁוֹן הַפִּסָּא מְלַךְ (תקוני זוהר מ"ג):
וְכִינּוּן שְׂיִדְעָתָ פַּמָּה גְדוּלָּה מַעֲלַת לַמּוֹד חֲכָמַת
הָאָמֶת כּו'... יוֹדַע גְּדֹל הַחַיּוּב וְגִדְל הַשְׁמֵר לְמִי
שְׁלֹמִיד הַקְּבֵלָה, כִּי לַמּוֹד הַזֶּה בְּגִידָסָא בְּעֵלְמָא
בּוֹנָה עֲלֵמִין, וְכָל שִׁפְן אִם יִזְכָּה לְלַמֵּד וּלְהִבִּין
פְּרוּשׁ מֵאֶמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן לְמַעַלָּה
בְּשַׁעָה אַחַת מֵה שָׁלָא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוּד הַפָּשֻׁט שְׁנָה תְּמִימָה.

והחשבון של שעה אחת לימוד זוהר ביום, הוא שווה ל:

3540 שעות בשנה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

במשך 50 שנה ליהודי בודד יעלה המאון: 172,500 שעות תורה.

שיצטבר ב 11 דורות בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים* למספר

עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון

סך הכל שעות התורה: 84,228,515,625,000 שעות,

כלומר כ-84,000 מליראדי [ביליון] שעות תורה. (48,828,125 מוכפל ב-172,500)

וכל הזכות העצום מוכחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את
הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1,953,125	x5 9	3,125	x5 5	5	x5 1
9,765,625	x5 10	15,625	x5 6	25	x5 2
48,828,125	x5 11	78,125	x5 7	125	x5 3
		390,625	x5 8	625	x5 4

הפעל. ונרשמים איכריו של אותו
הזכר באותם ארבעים יום, שהרי
ארבעים יום להכליל בו את האור
שלמעלה, ולכנות שם את גופו
מהאור שלמעלה, כדי שיראה
לשמש לפני המלך, ולהמשיך
עליו רוח נבואה למטה.

כמו שהשתלם ארבעים יום
במעי אמו הגוף שלמטה, כך
משתלם למעלה. ועל כן (במדבר יב)
בכל ביתי נאמן הוא. שהשתכלל
למעלה בביתי, כמו הבית
שלמטה.

ועל זה (שמות לד) קרן עור פני
משה, שהרי מאיר מהקרן
העליונה, ומושיף את השמן הטוב
על ראשו, והשתלם כל אחד
מארבעה יסודות שלו בעשר, הרי
ארבעים ימים וארבעים לילות,
והמשיך השמן הטוב על ראשו,
ואז מאיר.

ואחר כך בא אהרן ושנה לו
פרקו, שהוריד לו אותו האור על
זקנו, והינו שתי טפות מרגליות,
שיורדות על זקן אהרן ומאירות
באור גדול, והם רמז לתורה
שבכתב ולתורה שבעל פה,
שהתחברו בזקנו של אהרן,
והחבור שלהם תלוי במזל
העליון.

ואז (תהלים קלג) מה טוב ומה נעים.
טוב - זו תורה שבכתב, וזה
צדיק. נעים - זה זמירות ישראל,
שנקרא נעים, כששורה עליו
הנעם של מעלה של העולם הבא.
והכל על יד אהרן, שחבר אותם
יחד בקרבן.

ועל זה (מלאכי ב) בריתי היתה אתו
וגו' - זו הגבירה שלי שהיתה
עמו, החיים והשלום - החיים
של האם העליונה, ושלום זה שר
שלום.

ואתנם לו מורא וייראני (שם),
נתתי לו. וכשעבר מורה על זקנו,

לאכלל ביה נהירו דלעילא, ולא תבנא תמן
גופיה מנהירו דלעילא. בגין דיתחזי לשמשא
קמי מלכא, ולאמשכא עליה רוח (דף נב ע"ב)
נבואה לתתא.

בגוונא דאשתלים בארבעים יום במעי אמה
גופא דלתתא, הכי אשתלים לעילא.
ועל דא (במדבר יב ז) בכל ביתי נאמן הוא.
דאשתכלל לעילא בביתא דילי, בגוונא דביתא
דלתתא.

ועל דא (שמות לד לה) קרן עור פני משה, דהא
אתנהיר מקרן עילאה, ומשיך שמן הטוב
על ראשיה, ואשתלים כל חד מארבע יסודין
דיליה בעשר, הא ארבעין יומין וארבעין
לילות, ואמשיך שמן הטוב על ראשיה, וכדין
אתנהיר.

ולכתר בא אהרן, ושנה לו פרקו, דאחית ליה
ההוא נהירו על דיקניה, והיינו שני
טפי מרגליות, דנחתי על דיקנא דאהרן.
ונהירין נהירו סגי, ואינון רמז לתורה שבכתב
ותורה שבעל פה, דאתחברו בדיקנא דאהרן,
וחיבורא דילהון במזלא עילאה תלי.

וכדין מה טוב ומה נעים. טוב: דא תורה
שבכתב, ודא צדיק. נעים: דא זמירות
ישראל, דאיכרי נעים, כד שרא עליה נועם
דלעילא, דעלמא דאתי. וכולא על ידא
דאהרן, דחבר לון כחדא בקרבנא.

ועל דא (מלאכי ב ה) בריתי היתה אתו, דא
מטרוניתא דילי, דהוות עמיה. החיים
והשלום, חיים, דאימא עילאה. ושלום, דא
שר שלום.

ואתנם לו מורא וייראני. יחבית ליה הנהו
דרגין, לחברא לון אינון שתי טפות
נתתי לו הדרגות הללו לחברן, אותן שתי טפות מרגליות

שְׁהִינוּ כְּשֶׁהִיא מִסְתַּפֵּר, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (שׁוֹפְטִים יג) וּמִזֶּה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ - וַיִּרְאֵנִי, אוֹלֵי מַעַל בְּאוֹתוֹ שָׁמֶן שֶׁשּׁוֹפֵעַ לוֹ מִהַשָּׁמִים הַעֲלִינִים, שֶׁנִּקְרָא שֵׁם, שֶׁשּׁוֹפֵעַ מִמֶּנּוּ הַשָּׁמֶן הַטּוֹב. וְעַל זֶה, וּמִפְּנֵי שְׁמֵי נִחַת הוּא.

וְהוּא מָה עֲשֶׂה? (שם) בְּשִׁלּוֹם וּבְמִישׁוֹר הַלֵּף אֹתִי, שֶׁחִבֵּר שְׁלֹם עִם מִישׁוֹר. מִי הַמִּישׁוֹר? כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר צִדִּיק וְיֵשֶׁר הוּא. וְאִזּוֹ, וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲוֹן, עַל יְדֵי קִרְבָּנֹתָיו שֶׁהִקְרִיב אוֹתָם לִפְנֵי הַלֵּף. וְאִזּוֹ נִתֵּן שְׁלֹם עִם מִישׁוֹר. וְכֵּן תְּלֻמִּים סוּדוֹת הַקִּרְבָּן שֶׁמֶסֶר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַהֲרֹן. וְנִקְרָא מִישׁוֹר, עַל שֶׁהִמְשִׁיךְ תּוֹרָה וְאוֹר לְעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

וְהַמְּוֹרָח מֵאִיר לְדָרוֹם בְּרֹאשׁוֹנָה, שֶׁכְּתוּב (קהלת א) הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם. מִשּׁוֹם כֶּף (שְׁמוֹת לד) וַיֵּשְׁבוּ אֵלָיו אֲהֲרֹן וְכָל הַנְּשָׂאִים בְּעֶדְהָ. אֲהֲרֹן - זֶה סוּד אֲהֲרֹן שֶׁהָאִיר מִמֶּשֶׁה. וְכָל הַנְּשָׂאִים - זֶה נִחְשׁוֹן, שֶׁהוּא הָרֹאשׁ שֶׁל כָּל הַנְּשִׂאִים. וְכָלֵם נִמְשָׁכּוּ אַחֲרָיו וְעָמְדוּ לְשִׁמְאֵל שֶׁל מֶשֶׁה.

וְהָרִי הָעִירוֹ, (דברים ד) אֵת גִּדְּלָךְ - זֶה אֲהֲרֹן, מִיָּמִין. וְאֵת יָדְךָ הַחֲזָקָה - זֶה נִחְשׁוֹן, מִשְׁמָאל. שֶׁלֹּאֲחֹר שֶׁהָאִיר הַדָּרוֹם מִן הַסְּפֶקְלָרִיָּה הַמֵּאִירָה, יוֹאֵר הַצָּפוֹן, שֶׁכְּתוּב הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם וְסוֹכֵב אֶל צָפוֹן. שֶׁהִקְיָה אוֹתוֹ אוֹר שֶׁל רַחֲמִים מִכָּל הַצְּדִידִים, שֶׁלֹּא יֵצֵא עִם שֶׁלֵּהֲבוֹתָיו לְשֹׂרֵף אֵת הָעוֹלָם, וַיִּתְּבֶסֶם הַדִּין עִם רַחֲמִים. מִי הַרַחֲמִים? זֶה הַשֹּׁמֵשׁ, וְהִינוּ הָרוּחַ, שֶׁכְּתוּב (קהלת א) סוֹכֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ, שֶׁהַרַחֲמִים מְקִיפִים הַכֹּל. וְעַל סְבִיבוֹתָיו שֶׁבַּ הָרוּחַ (שם), סְבִיבוֹתָיו שֶׁל מִי? סְבִיבוֹתָיו שֶׁל אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁכְּתוּב לְמַעַלָּה, וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף, וְזֶה מַעֲרֵב. וְעַד תִּמְנָן שֶׁבַּ

מִרְגְּלִיּוֹת יִהְיֶה לִּיהִ. וְכֵן אֶעֱבֹר מִזֶּה עַל דִּקְנִיָּה, דִּהְיִינוּ כֵּן הָיָה מִסְתַּפֵּר, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (שׁוֹפְטִים יג ה) וּמִזֶּה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ. וַיִּרְאֵנִי, דִּלְמָא מַעַל בְּהָהוּא שָׁמֶן דִּנְגִיד לִיה מִשְׁמֵי עֵילָאָה, דִּיאִקְרִי שֵׁם, דִּנְגִיד מַגִּיה שָׁמֶן הַטּוֹב. וְעַל דָּא, (מלאכי ב ה) וּמִפְּנֵי שְׁמֵי נִחַת הוּא. וְהוּא מָה עֲבִיד. (שם ב ו) בְּשִׁלּוֹם וּבְמִישׁוֹר הַלֵּף אֹתִי. דִּחֲבֵר שְׁלֹם בְּמִישׁוֹר. מֵאֵן מִישׁוֹר. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר, (דברים לב ד) צִדִּיק וְיֵשֶׁר הוּא. וּבִדִּין, וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲוֹן, עַל יְדֵי דִקְרַבְנוֹי דִּקְרִיב לִוְן קָמִי מִלְכָּא. וּבִדִּין אֲתִיב שְׁלֹם בְּמִישׁוֹר. וְהֵכָא תְּלִי רִזִּי דִקְרַבְנָא, דְּמִסֵּר לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַהֲרֹן. וּמִישׁוֹר אִיקְרִי, עַל דְּאִמְשִׁיךְ אוֹרִיָּיתָא וְנִהִירוֹ לְעֵלְמָא תַּתְּאָה.

וּמְוֹרָח אֲנִהִיר לְדָרוֹם בְּקִדְמִיתָא, דְּכְתִיב (קהלת א) הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם. בְּגִין כֶּף (שְׁמוֹת לד לא)

וַיֵּשְׁבוּ אֵלָיו אֲהֲרֹן וְכָל הַנְּשָׂאִים בְּעֶדְהָ. אֲהֲרֹן, דָּא רִזָּא דְּאֲהֲרֹן דְּאֲתַנְהִיר מִמֶּשֶׁה. וְכָל הַנְּשִׂאִים, דָּא נִחְשׁוֹן, דְּאִהוּ רִישָׁא דְּכָל הַנְּשִׂאִים. וְכָלֵהוּ אֲתַמְשָׁכוּ אֲבַתְרִיָּה, וְקִיָּמִי לְשִׁמְאֵל דְּמֶשֶׁה.

וְהָא אִיתַעֲרוּ, (דברים ג כד) אֵת גִּדְּלָךְ: דָּא אֲהֲרֹן, מִיָּמִינָא. וְאֵת יָדְךָ הַחֲזָקָה: דָּא נִחְשׁוֹן, מִשְׁמָאלָא. דְּלִבְתָּר דְּאֲתַנְהִיר דָּרוֹם מֵאֲסַפְקָלְרִיא דִּנְהָרָא, יִתְנַהִיר צָפוֹן. דְּכְתִיב, הוֹלֵךְ אֶל דָּרוֹם וְסוֹכֵב אֶל צָפוֹן. דְּאִקְיָה לִיה נִהִירוֹ דְּרַחֲמֵי מִכָּל סְטָרִין, דִּלְא יִפּוֹק בְּשִׁלְהוּבוֹי לְאוּקְדָא עֲלֵמָא, וַיִּתְּבֶסֶם דִּינָא בְּרַחֲמֵי. מֵאֵן רַחֲמֵי, דָּא שְׁמֶשׁ, וְהִינוּ רוּחַ, דְּכְתִיב סוֹכֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ, דְּרַחֲמֵי אִקְיָה כֻּלָּא. וְעַל סְבִיבוֹתָיו שֶׁבַּ הָרוּחַ, סְבִיבוֹתָיו דְּמֵאֵן. סְבִיבוֹתָיו דִּהְהוּא מְקוֹם דְּכְתִיב לְעֵילָא, וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף, וְדָא מַעֲרֵב. וְעַד תִּמְנָן שֶׁבַּ

שם שב הרוח, להאיר באותם
שבעים שנים, שנכלל מקומו
להאיר לעולמים, ולהאיר
לשבעים גדולים ממנים
שעומדים סביב אותו מקומו של
השמש שאמרנו.

בא וראה, כמו זה משה למטה,
מאיר לאהרן, צד הדרום. ואחר
כך לנשיאים, הצד של הצפון,
שכתיב וסובב אל צפון, והקיף
אותם סביב המזבח. אחר כך
(במדבר יא) ואצלתי מן הרוח אשר
עליך ושמתי עליהם. וזהו על
סביבתיו שב הרוח.

בא וראה, בראשונה אותם
שבעים זקנים ינקו ממשה,
ואותם שבקצה המחנה נאכלו
באש הדולקת. והרי העירו, מי
גרם להם? כיון שראה משה שלא
יכולים להתקיים בלי זקנים, רצה
סייע להאיר לישראל, והקדוש
ברוך הוא אמר לו (שם) אספה לי
שבעים איש וכו', ואצלתי מן
הרוח אשר עליך. זו הרוח של
האספקלריה המאירה, במשה
היא שורה ולא באחר. משום כך
הצטרכו להיות נאורים ממנו,
וזהו ועל סביבתיו שב הרוח,
להאיר בבראשונה.

כיון שראה את זה שלמה המלך,
אמר (קהלת א) הבל הבלים כו',
וזרח השמש. בימי משה, שהאיר
השמש לישראל ארבעים שנה,
כנגד האור שלמעלה שקבל
באותם ארבעים הימים שהיה
בהם, ומקצת שנה ראשונה
כפלה, שבהם קבל האור שהאיר
למטה. ובא השמש, כשהסתלק
מן העולם. ואל מקומו שואף,
כמו שנקרא (יחזקאל ג) ברוך כבוד
ה' ממקומו. וזה המקום העליון
שמאיר למקום הפתחות.

דבר אחר, מקומו הפתחות ממנו
שואף האור מלמעלה וזורח הוא

הרוח, לאנהרא באיננו שבעין שנים, דאתכליל
מקומו לאנהרא לעלמין, ולאנהרא לשבעין
רבובין ממנו דקיימין סחרניה דהוא מקומו
דשמשא דאמרן.

הא חזי, פגיונא דא משה לתתא, אנהיר
לאהרן, סטרא דדרום. ולבתר לנשיאים,
סטרא דצפון. דכתיב, וסובב אל צפון, ואקיף
לון סחרני מדבחא. לבתר (במדבר יא יז) ואצלתי
מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם, ודא היא
ועל סביבותיו שב הרוח.

הא חזי, בקדמיתא אינון שבעים זקנים ינקין
ממשה, ואינון (שם יא א) דבקצה המחנה
אתאכלו בנורא דדליק. והא איתערו, מאן
גרים לון. כיון דחזא משה דלא יכלין
לאתקיימא בלא זקנים, בעא סיעתא לאנהרא
לישראל, וקודשא בריך הוא אמר ליה, (שם יא
טז) אספה לי שבעים איש וגו', ואצלתי מן
הרוח אשר עליך, דא רוח דאספקלריא דנהרא
במשה שריא ולא באחרא. בגין כך אצטריכו
לאתנהרא מניה, ודא הוא ועל סביבותיו שב
הרוח, לאנהרא פדבקדמיתא.

כיון דחמא שלמה מלפא דא, אמר (קהלת א ב)
הבל הבלים וגו', (שם א ה) וזרח השמש.
ביומי דמשה, דנהיר שמשא לישראל ארבעין
שנים, לקבל נהירו דלעילא, דקביל באינון
ארבעין יומין דהנה בהו, ומקצת שנה ראשונה
ככולה, דבהו קבל נהירו דאנהיר לתתא. ובא
השמש, פד אסתלק מעלמא. ואל מקומו
שואף, כמה דאתא אמר (יחזקאל ג יב) ברוך כבוד
ה' ממקומו. ודא מקום עילאה, דנהיר למקום
תתאה.

דבר אחר, מקומו תתאה ממנו
מלעילא, וזרח הוא שם, דנהיר תמן

שם, שמאיר שם ללכנה, וזה יהושע, שהוא ממנו, שכתוב (במדבר כז) ונתת מהודך עליו. והעירו, פני משה בפני חמה וכו'. הולך אל דרום - בראשונה, כשהיה בעולם, כל הצדדים האירו, כפי שאמרנו. אבל כעת, כשהסתלק, במקומו זורח ולא יותר.

ושמו נקרא זהב ירקרק, והסוד הזה פשוטו החברים, אסתר היתה ירקרקת. צבע אחרוג, והכל אחד. הזהב הזה הוא ראש בנסתר, אף על גב שהוא בנגלה אל הזהב העליון, עד שנמשך ושוהה לראשו של גבריאל, כמו שבאנו. ומשום כך הכל הוא בסוד עליון, ונמשך אותו הסוד למטה, הכל בגון אחד.

ועשית כפרת זהב טהור (שמות כה), רבי שמעון אמר, בכל הפרשה הזו מצאנו שנמסרה העבודה ביד משה, פרט לשנים. בכלם כתוב ועשית, ובארון ובאפוד כתוב (שם) ועשו ארון, ועשו אפוד, ולא כתוב ועשית. מה הטעם בארון לא כתוב ועשית? משום שהארון כולל את משה בתוכו, להאיר ממנו. והצטרכו אחרים לתקן את התקון והיפי שולו, להכניס אותו לתוכו.

באפוד, אינו שולו, ולא להשתמש בו, ולא צריך לו למשה לעשות את עבודת אחריו, שהרי משה הוא מלך, ואהרן שושבין המלך.

ואם תאמר, והרי כתוב (שם כט) והלבשת את אהרן כו', ואפדת לו, ושמם המצנפת על ראשו וגו'. הרי כל זה עבודת משה, והכבוד של אהרן הוא? לא כך, אלא הכבוד של משה הוא, שהרי הקדוש ברוך הוא לא רצה את עבודת אהרן, אלא על ידי משה.

לסיהרא, ודא יהושע, דאתנהיר מניה, דכתיב (במדבר כז) ונתת מהודך עליו. ואתערו, פני משה בפני חמה וכו'. הולך אל דרום, בקדמיתא בד הוה בעלמא, כל סטרין אתנהירו פדאמרן. אבל השתא בד אסתלק, במקומו זורח ולא יותר.

ושמא דיליה איקרי זהב ירקרק, ורזא דא אוקמוה חברייא, אסתר ירקרקת היתה. גיון אחרוג, וכולא חד. זהב דא, איהו רישא בסתימו, אף על גב דאיהו באתגליא לגבי זהב עילאה. עד דאתמשכא ושריא לרישא דגבריאל, כמה דאוקימנא. ובגין כך פלא איהו ברזא עילאה, ואתמשכא ההוא רזא לתתא, פלא בגיונא חד.

ועשית כפרת זהב טהור (שמות כה יז), רבי שמעון אמר, בכל פרשתא דא אשפחנא דאתמסר עבידתא בידא דמשה, בר תרין. בכלהו פתיב, ועשית. ובארון ובאפוד פתיב (שם כה יז) ועשו ארון, (שם כה יח) ועשו את האפוד, ולא כתיב ועשית. מאי טעמא בארון לא כתיב ועשית, בגין דארון כליל ליה למשה בגויה, לאתנהרא מניה. ואצטריכו אחרנין לתקנא תיקונא ושפירו דיליה, למיעל היא לגביה.

באפוד, לאו דיליה הוא, ולא לאשתמשא ביה, ולא אצטריך ליה (דף נג ע"א)

למשה למעבד פולחנא דאחוי, דהא משה איהו מלכא, ואהרן שושבינא דמלכא.

ואי תימא, והא כתיב (שם כה ח) והלבשת את אהרן כו', ואפדת לו. ושמם המצנפת על ראשו וגו'. הא כולי האי פולחנא דמשה, ויקרא דאהרן איהו. לאו הכי אלא יקרא דמשה איהו, דהא קודשא בריך הוא לא בעא פולחנא דאהרן, אלא על ידא דמשה. ואהרן לא יכול

לְאַתְקַדְשָׁא אֱלָא עַל יְדָא דְּמִשָּׁה. וּבִכְלָא
אֶצְטְרִיף אֶהֱרִן לְמִשָּׁה, וְכָל הָאִי יִקְרָא דְּמִשָּׁה
אִיהוּ.

וְאַהֲרֹן לֹא יָכַל לְהִתְקַדֵּשׁ אֱלָא עַל
יְדֵי מִשָּׁה. וּבִהְכָּל הַצִּטְרוֹף אֶהֱרִן
אֶת מִשָּׁה, וְכָל זֶה הוּא כְבוֹדוֹ שֶׁל
מִשָּׁה.

וְעֲשִׂיתָ כַּפֶּרֶת, תָּא חֲזִי, כְּתִיב בְּפָרְשֵׁתָא דָּא
עוֹבְדָא דְּשָׁמַיִם וְאַרְצָן, וְכָל אִינוּן
חֲיִילִין דְּתַמָּן, דִּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לֹא פִקִּיד
לְמַעַבְד מַשְׁכָּנָא, אֱלָא כְּגוּוֹנָא דְּעוֹבְדֵי שְׁמִיא
וְאַרְעָא, לְמַהוּ דִּיּוֹרָא דְּלִתְתָּא, כְּגוּוֹנָא דְּדִיּוֹרָא
דְּלַעִילָא, וּלְאַתְחַבְרָא דָּא בְּדָא כְּגוּוֹנָא
דְּנִשְׁמַתָּא וְגוֹפָא, לְמַהוּ כְּלָא חַד.

וְעֲשִׂיתָ כַּפֶּרֶת, בָּא וְרָאָה, כְּתוּב
בְּפָרְשָׁה הוּא מַעֲשֵׂי שְׁמַיִם וְאַרְצָן
וְכָל אוֹתָם הַחֲלֹלוֹת שְׁשָׁם, שְׁהָרִי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא צָוָה לַעֲשׂוֹת
מִשְׁכָּן, אֱלָא כְּמוֹ שְׁמַעֲשֵׂי שְׁמַיִם
וְאַרְצָן, לְהִיּוֹת הַדִּיּוֹר שְׁלֻמָּטָה כְּמוֹ
הַדִּיּוֹר שְׁלֻמָּעֵלָה, וּלְהִתְחַבֵּר זֶה
עִם זֶה כְּמוֹ שֶׁהִנָּשְׁמָה וְהַגּוֹף,
שִׁיָּהִיָּה הַכָּל אֶחָד.

כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית א א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. בְּרֵאשִׁית, הָא
אוֹקְמוּהָ. אֲבָל רָזָא דְּעוֹבְדָא דְּכַפּוּרָתָא, הָכָא
בְּרִמְיֻזָּא דְּלַעִילָא, שְׁלֻשָּׁלָא דְּמִטְטְרוּ"ן, גְּנִיזָא
דְּמִשְׁכָּנָא, לְאַרְמָא אֲרָמוֹת קוּדְשָׁא לַעִילָא
וְתַתָּא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית עֵילָאָה כַּפּוּרָתָא גְּנִיזָא
טְמִירָא, דְּאַשְׁתַּכְּחָא מִרְזָא דְּנִקְוִידָא
טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ
נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא גּוֹ טְמִירוֹ. טְמִירָא גּוֹ הָאִי
כַּפּוּרָתָא, מִיטְטְרוּ"ן מִטְטְרוּ"ן, דְּאַתְאַחֲדָא
מִתְתָּא לַעִילָא.

בֵּינוֹן דְּאַתְיִילִיד הָהּ אֲשֶׁתְּכַח סְמוּךְ לְגִנְתָּא,
שְׂרִיאַת הֵהִיא נְהִירוֹ לְאַנְהָרָא בְּגוּוִיָּה, וְאַתְרַבִּי בְּרַבּוֹ קוּדְשָׁא, וְשְׂרִיאַת

עליה נהירו דא מנצצא. עאל לגנתא דעדן,
אשכח תמן אילנא דחיי, וענפוי ואנפי
דאילנא, ארח בהו, ואתישב בגויה ההוא
רוחא דנהירו דחיי.

אתו שליחן מלאכי עילאי, ואוליפו ליה
חכמתא עילאה, ונהבו ליה ספר דיהוה
טמיר גו אילנא דחיי, ואוליף מניה, וידע
אורחוי דקודשא בריך הוא, ואשתדל
אבתריה. הדיא הוא דכתיב, (שם ה כג) ויתהלך
חנוף את האלהים. עד דההוא נהירו, אשתלים
בגויה.

ביון דההוא נהירו אשתלים לתתא, בפעא לסלקא
לדוכתיה. ובגין לאחזאה ההוא שלימו
ברזא דחנוף. יומא חד עאל גו גנתא דעדן,
ואחמו ליה טמירין דגנתא, ואנח ההוא ספר,
וכל מה דחמא, לבר, ואיהו צניע בגו חבריאי.
לבתר אתלבש ההוא נהירו, גו ההוא לבושא,
לאחזאה לעילא, ולמהוי פיסופא
בהדיה, לכל אינון דעבדו קטרוגא במאריהון,
דלא יתברי בר נש בעלמא.

הדיא הוא דכתיב, (שם) ואינגו פי לקח אתו
אלהים. ואינגו: בהאי עלמא. ואינגו:
פדקא הוה בהאי עלמא. פי לקח אתו אלהים.
לדיוקנא אחרא. בהאי, איהו נער תדיר. ורזא
דא אוקימנא, (משלי כב ו) חנוף לנער על פי דרפו,
לאנהגא עלמין בלהו. גם פי זקין לא יסור
ממנה, דהא תדיר אשתכח ביה ואתהדר נער.
בחנוף אתפליל דיוקנא דעלמא טמירא. איהו
פורסייא דמאריה, עביד שליחן
בעלמא. פד עלמא בדינא, נפק ואיקרי
מטטרו"ן, רבון על כל חיילין עילאין. וסבא
איהו נער. עאל מעלמא לעלמא, ואתישבא
רוגזא.

עליו האור הזה הנוצץ. נכנס לגן
עדן, ומצא שם את עץ החיים,
את ענפיו ופרותיו של האילן.
הריח בהם, והתישב בהויה ההוא
אורה הרוח של אור החיים.

באו שליחים, מלאכים עליונים,
ולמדו אותו חכמה עליונה. נתנו
לו ספר שהיה נסתר בתוך עץ
החיים, ולמד ממנו, וידע את
דרכי הקדוש ברוך הוא, והשתדל
אחריו. זהו שכתוב (בראשית ה)
ויתהלך חנוף את האלהים. עד
שאותו האור השתלם בתוכו.

ביון שאותו האור השתלם
למטה, רצה לעלות למקומו.
וכדי להראות אותה השלמות
בסוד של חנוף. יום אחד נכנס
לתוך גן העדן, והראו לו את
נסתרות הגן, והניח אותו ספר,
וכל מה שראה, לבחזק, והוא
מצנע בתוך החברים.

אחר כך התלבש אותו האור
בתוך אותו לבוש, להראות
למעלה, ושיחבשו אתו, לכל
אותם שעשו קטרוג עם רבונם,
שלא יבא אדם בעולם.

זהו שכתוב (שם) ואינגו פי לקח
אתו אלהים. ואינגו - בעולם הזה.
ואינגו - כמו שהיה בעולם הזה.
פי לקח אתו אלהים - לדמות
אחרת. בזה הוא תמיד נער. וסוד
זה בארנו, (משלי כב) חנוף לנער על
פי דרפו, להנהיג את כל
העולמות. גם פי זקין לא יסור
ממנה, שהרי תמיד נמצא בו
וחזור הנער.

בחנוף נכללת הדמות של העולם
הנסתר. הוא הפסא של אדונו,
עושה שליחיות בעולם.
פשהעולם בדין, יוצא ונקרא
מטטרו"ן, רבון על כל התולדות
העליונים. והזקן הוא נער. נכנס
מעולם לעולם, ומתישב הרגז.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וברצון יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוֹרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשִׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדּוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וְתִזְכְּרוּ לְהַבְטִיחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרֵשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּדוּמָה קב"ח:)

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לִרְכּוֹשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דָּוִד" ר' הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בָרֶק
אוּב' מַפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" ר' נַחֵל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מֹשֶׁה רַבִּינוּ לְרֵשֶׁב"י: "בְּהִיאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבִגִּין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטַּעַם מַאֲיִלָּנָא דַּחִי, דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וְיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדָד יִנְחֹנוּ וְאִין עֲמוּ אֶל נָכֹר (דְּבָרִים לֵב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שֶׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעֹם
מֵאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וְיִתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלִי קְטֹרוֹג. (רַעִיָא מֵהִימָנָא פֶּרֶשֶׁת נִשָּׂא דָף קַכ"ד:)